

Ülkeye, neresinden bakarsak bakalım, bir **bölünme, parçalanma endişesini** görmüyor muyuz?

Bunu görmek için kör olmaya gerek mi var?

Hayır, medyayı her hangi bir gün ir – iki saat izleyen herkes bu algıyı ve bu propagandayı açıkça görecektir. İş bu kadar açık ve güçlü hale gelmiştir.

Küresel emperyalizm ve ona teslim olmuş veya onun teslim aldığı; bir türlü Türklüğü ve Müslümanlığı anlayamamış, doğru algılayamamış, algılamış da olsa hazmedip, içine sindirememiş; yeni deyimle “**içselleştirememiş**” aydın etiketlilerin koro halinde “**Türk**” adından, soyundan, kültüründen ve varlığından kurtulma çabasına girdiklerini görürüz.

Aslında bunların koro halindeki bu çırpınışları çok da önemli değildir. Bu gayretler kervan geçerken, kervanın sesinden rahatsız olanların, korkularını yenmek için gürültü yapmak için çıkarılan sesler de olabilir.

Bize göre asıl mesele, bu toprakları vatan yapan ecdada bağlı olanların durumudur. Tehlike onların gördükleri tehlike ve tehdit karşısında gösterdikleri yanlış, olumsuz ve kendilerine yakışmayan tavır ve davranışlardır.

“**Geçmişten Günümüze Milliyetçilik ve Türk İslam Ülküsü**” başlıklı bu sitede yayınlanmış yazımda anlattığım, tarihi bir olay vardı. Onu yeniden hatırlatmak için tekrarlıyorum:

“Türk Ocakları Derneği’nin kuruluşu sonrasında, Mehmet Emin Yurdakul başkanlığındaki kurucu heyetin ziyaret ettikleri **Sultan Reşat**, tek sıra halinde dizilmiş ve saygı ile bekleyen heyeti baştan sona dikkatlice süzdükten sonra bir soru soruyor:

“ – **Türk nedir?**”.

Herkes yanındakinin daha bilgili ve yetkin olduğunu düşünerek, yanındakine bakıyor. Padişah göz ucuyla bakışları takip ediyor ve biraz sonra bu günün ifadesiyle,

“- **Beyler, ülkemdeki azınlıklar kendilerini tarif ederek ayrıldılar. Sadece Türkler kaldı. Türk de kendisinin ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Sizden rica ediyorum, Türklere, Türkün ne olduğunu anlatınız!.**” Diyor.

Evet, kendisini Türk hissetmeyen, saymayan herkes ayrılıp gitti. Kalanlar varsa onları ve bizim kendi içimizden, bizim bir parçamız olan insanları da başkalaştırarak koparmak isteyenler olduğunu da açıkça görmüyor muyuz?

Madem görüyoruz, o zaman gördüklerimizi tarihimiz, dinimiz, kültürümüz ve psiko -sosyal yapımız içinde değerlendirmemiz gerekmiyor mu?

Açıkça ve adını koyarak en az bin yıldır beraber olduğumuz Kürdlerle Türklerin veya Türklüğün bir ihtilafı, düşmanlığı var mıdır?

— Hayır, binlerce hayır. Böyle bir şeyden asla söz edilemez.□ Böyle bir şey olsa, terörden canı yanmış bunca Kürt, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerden kaçıp, İzmir'e, Muğla^ya, Manisa'ya, Balıkesir'e, Bursa'ya, İstanbul'a, kısaca batıya gelir miydi?

— O gelse bile arada ihtilaflar, düşmanlıklar olsaydı, geldikleri yerlerde, bunlara sessiz kalınır mıydı?

Bu gün kendilerini “Kürt” olarak tanımlayanların “Kürtleşmiş Türtmen” aşiretlerine mensup olduklarını biz de biliyoruz, onlar da biliyorlar. Hakkâri bölgesindeki “İzol aşireti”nden başlayarak çok örnek var. Öyle olmasa durum değişir miydi?

— Hayır.

Türklerin tarih boyunca kurduğu devletlerde, kendi topraklarında yaşamış, başka ırktan, başka dinden, başka inançtan her hangi bir kimseye zulmettiği, işkence yaptığı, haksızlık ettiğine dair örnek var mıdır?

—Hayır!

İsteyenler, en yakın olarak Osmanlı uygulamalarına baksın, 30 milyon kilometre kareyi geçen coğrafyada kime, ne zaman, nerede zulmedilmiştir?

Ateşe tapandan güneşe tapan, adını bilmediğimiz inançlara karşı gelen, “Şeytan'a Tanrı diye tapan”lara “**Bütün Müslümanların Halifesi**” unvanı da taşıyan Osmanlı Hakanları haksızlık mı yaptı veya yaptırdı?

— Hayır!

Sadece Yahudiler, Hristiyanlar değil, bu insanlardan sayıları az da olsa ülkemizde yaşayan vatandaşlarımız yok mu?

—Var. Onlara karşı bir düşmanlığımız var mı?

— Hayır!

Kimseye olumsuz bakışımız yoksa, herkesi bizimle eşit insanlar; vatandaşlarımız, hemşerilerimiz sayıyorsak, Kürleri onlardan veya kendimizden ayrı mı görüyoruz?

— Hayır!

O zaman problem nerde?

İşin özüne, kaynağına baktığımızda, Türk'ü hazmedemeyen batılının kininin bitmediği, Haçlı seferlerinin devam ettiği açıkça görülmüyor mu?

Yirminci Yüzyılın başında, “Türk'ten kurtulma projesi geliştiren, **Anadolu'da büyük büyük çukurlar kazarak, Türkleri toptam imha etmek** isteyen, bunu başaramazsa, geldiğimiz **Tanrı Dağlarına Türkleri sürmek** isteyen bir “**Batı**” görmedik mi?

Bu konuları merak edenler için iki kitaptan bahsetmek istiyorum.

Birincisi, Diyanet İşleri Başkan yardımcılığı da yapmış olan eski milletvekillerinden **Yakup Üstün**'ün tercüme ettiği ve “**Türkiye'yi Parçalama Planları**” adıyla son baskısı 2006 yılında yapılmış olan kitaptır.

İkincisi de, Amerikalı **Lezrop Stottard**'ın 1920 yılında Newyork'ta basılan ve 1921 yılında da (*harp yıllarında*,

emperyalistlerin Türkler hakkında ne dediklerini millet öğrensin diye tercüme edilip basılan) “Yeni Âlemi İslam” adlı eserlerin bulup herkesin okuması gerektiğini söylemek istiyorum. Ne yazıktır ki, bu son kitap, yeni harflarla basılmamıştır.

Bu zat, sosyolog bir papazdır. Bu kitabını yazmak için İslam dünyasını baştanbaşa gezmiş, **Yahudi ve Hristiyan dünyası ile Türk olmayan Müslümanları birleşerek Türkleri tarih sahnesinden nasıl silinebileceğini; bu amaçla dini, kültürü, ırkçılığı nasıl kullanmak gerektiğini anlatmaktadır.**

Türk olmayan Müslümanları, bize düşman yapmak için Türklerin, vahşi ve barbar duygularını İslam'ın üzerine dökerek bozduğunu anlattıktan sonra; **“Müslümanlık aslında yaşanabilir bir dindir. Türk'ten kurtulduktan sonra, özellikle Arapların, Türkler bozmadan önceki Müslümanlık neydi diye aramaları gerekecektir. Fakat kimse merak etmesin, Abdulvehhab'ın ortaya koyduğu Vehhabilik, Türkler bozmadan önceki İslam'dır”** diyerek de, batılılarca geliştirilen anlayışı tavsiye ediyor.

Tarih boyunca bütün denemeleri boşuna çıkan batılılar da, onların ajanları, kulları, yandaşları da bu işte asla başarılı olamayacaktır.

Bundan eminiz.

— Neden mi?

Yirminci yüzyılın başlarında, Anadolu'ya sıkışıp kalmış, maddi imkânlarını kaybetmiş, ellerindeki silahları alınmış, orduları dağıtılmış, sayıları kırıla kırıla birkaç milyona inmiş Türk'le baş edemeyenler, tarihte ilk defa 70 milyonu aşmış nüfusu, dünyanın askeri ve ekonomik yarışında önlerde yer alan Türkiye'yle, Türklükle kim, nasıl baş edebilir?

Büyüdükçe güçlendiğimizi görüp, birlik ve beraberliğimizi güçlendireceğimize, dışarıdan destekli tahriklerin etkisi, toplum mühendisliğinin katkısı gibi sebeplerle sevgimiz, ülkümüzü, insanlık anlayışımızı, kültürümüzü ve değerlerimizi bir kenara koymaya başladık gibi bir gevşeme, bir yavşaklık yaşadığımızı görüyoruz.

Kimse başını kaldırıp, etrafına bakmıyor, gibi davranıyor. Sabah kalktığında elini yüzünü bile yıkamayan ve etrafını karışık gören ve korkan çocuk tavrı kimseye yakışmıyor; hele Türk Milliyetçilerine, ülkücülere hiç mi hiç yakışmıyor.

Herkesin, tarihin derinliklerinden gelen gelen sesi işitmesinin tam zamanıdır:

“- Ey Türk! Titre ve kendine dön!

Bu sesi duyduğumuzda, aşağıdaki cümleleri her birimiz tekrar edeceğiz:

—Samimiyetin kaynağı sevgidir. Sevgimizi kaybedince, her şeyi eksik ve yanlış görmeye başladık. Bu bakış bizi hainler görmeye sevketti. Herkes çevresinde hainler olduğunu zannetmeye ve bunları ifşa etmeye başladı. Bu durumu patolojik (marazi) bir hal olarak görüyorum. Bu ve benzeri hastalıklardan kurtulmadan birliği sağlama imkânımız olamaz.

Kendi yaptıklarımızı ve yapmamız gerekirken yapmadıklarımızı gözden geçirdiğimizde, hain dediklerimizin yaptıklarını kendimizin de yaptığını görürüz.

Bu kargaşada belki de, güçlü bir sesin, **“susun, siz kimsiniz, kendinize gelin”** demesi gerekebilir.

Bana kalırsa bunu herkesin kendisine söylemesi lazım. Kültürümüzde, Tevbe var. Hz. Peygamber bile günde 70 kere tevbe anlamına gelen (istiğfar) okur, **“Estağfirullahe'l Azim”** derdi.

Bizler de hiç olmazsa günde bir kere oturup, düşünmeli; **“Milleti nereye götürüyorlar, devletimizin başına hangi çorapları örüyorlar, bizler neyle meşgulüz”** sorusunu sormalıyız.

SEVGİDE VE ÜLKÜDE BİRLİK

Contributed by ulku2

Monday, 14 January 2013 15:58 -

Bunu yapmaya başladığımız gün, birlik olduğumuz ve kurtulduğumuz gün olacaktır.

Biz, her şeye rağmen ve her türlü tahrike ve her türlü fesada rağmen herkesi seviyoruz. İnsanları dinine, diline ırkına bakmadan da sevmeye veam edeceğiz.

Bizim kültürümüzün, inancımızın temelini İslam oluşturur. Temel Kitabımı olan Kur'an'ın dediğini bilir ve inanırız:

“Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır.” (Hucurat:13)

Mesel din kardeşlerimiz olan Müslümanlara gelince, onlara olan ilgimizin, sevgimizin daha da arttığını görürüz.

“Müminler, kesinlikle kardeşirler, kardeşlerinizin arasında ihtilaf çıkacak olursa, onların arasını bulun, barıştırın, uzlaştırın da Allah'ın merhamet ettiklerinden olun.” (Hucûrat:10)

Gelin, herkes eteğindeki taşları döksün. Haklı bir endişemiz var. Onu gidermek için sevgide ve ülküde birliği yeniden kuralım.

Hacıbektaş Veli'nin dediği gibi, **“bir olalım, iri olalım, diri olalım”**.

Abdulkadir SEZGİN

www.haberiniz.com